

NEKALTŪJŲ
VAIKELIŲ
KOMEDIJA

DIEVAS, *pradeda*

Mano dieviška akis, kuri skaito širdyje,
Kuriai nė vienas kūnas išorinis
Negali sudaryti jokios kliūtis,
Žiūri žemyn, skrodžia pačias gelmes;
Nors mano akis yra aukščiausiai,
Mano gerumas ją žemyn kreipia švelniai:
Todėl ji pamatė tai, ką slapčia
Erodas ketina padaryti Kūdikiui;
Tačiau mano galybė kitaip sprendžia,
Ji Mažąjį nuo Didžiojo apgina.

Manyje nėra jokios kaitos,
Nieko kūniško, nė jokios aistros;
Visus įvykius žemės aš supainioju;
Ir mano Sūnus prisiimtinis,
Pasitikėdamas mano išrinkimu,
Pilnas meilės, be perstojo mane šlovina.
Tačiau netikėlis, garbinantis žemės purvą,
Galvoja vien tik, kaip mane sunaikinti.
Aš juokiuosi iš jų, suku savo ratą,
Mano saulė geriesiems ir blogiesiems šviečia.
Aš matau, kad širdis Erodo baisiai dreba,

Ir savo patarėjus jis buria prieš mane,
Apie Karalių sugrįžimą jis sužinojo.
Elgiasi lyg Dievas, tarsi būtų į mane panašus,
Išdidžiai manydamas, jog atskiria ar sujungia
Gyvybę su kūnu; bet jis bus nuviltas.
Išminčiai Karaliai mano Sūnų pagarbino,
O šis tironas dėl didelio žiaurumo
Jį numarinti savo širdyje sumanė
Ir išsaugoti savo tuščią valdžią.

Karaliai žemės, klausykit atidžiai,
Ir jūs taip pat, kurie mano valdžioje
Teisiate žmones, jums paklusnius:
Priimkit mano šventą mokymą
Ir man tarnaukit baimėje ir pagarboje;
Tenudžiugina jūsų širdis žinojimas.
Drebėkite, žvelgdami į mano didžią galybę,
Bučiuokit mano Sūnų, jam rodykit garbę,
Ir mane pabučiuoti jūs gausit leidimą;
O jeigu ne – visi pasigailėsit.

Jį pabučiavę kaip Viešpatį ir Karalių,
Pagarbinę Tikėjimu kaip žmogų ir Dievą,
Pavedę širdį ir kūną jo valdžiai,
Būsité nuo sunkios naštos Įstatymo
Išlaisvinti ir sujungti su manimi,
Ir kiekvienas turės tai, ko trokšta.
Bet tas baisusis, kuris kas dieną valdo
Žiaurumu, gaus savo atlygį.
Toli sieks poveikis jo žodžių,

Nutiks kitaip, negu pamišėlis galvoja.

Angelai, lékit pas Juozapą, mano bičiulį,
Kuris ramiai ilsisi užmigęs,
Jam perduokit, kaip, koku būdu
Aš noriu išgelbėti nuo mirtino priešo
Motiną ir Kūdikį: jie paspruks
Nuo piktadarių ir gudriai, ir saugiai,
Ir šie nieko nedrįs jiems padaryti.
Laiką išpranašautą jiems atskleiskit,
Kurį jie praleis Egipte, ir kiek,
Ir kad iš ten aš savo Sūnų pašauksiu.

PIRMASIS ANGELAS

Žiaurus baisusis tironas vertas,
Viešpatie, kad tu jam nešviestum
Savo palankumo spinduliais meiliais.
Jo piktybę tu kaip reikiant nubausi,
Ir nepražus Kūdikis, tavo palaimintas,
Pats tobuliausias žemėje ir danguje.
Žavėdamosi į jį nukrypsta visos akys.
Karaliai ir piemenys jį be galo išgarbino;
O išdidusis Karalius, iš visų ydingiausias,
Ieško jo mirties, jo žalos ir jo gėdos.

ANTRASIS ANGELAS

Nuo šiol dykuma pražūtinga
Ir bevaisė virs malonia ir žydinčia,
Kai tavo Sūnus jon įžengs:
Iš kietos uolos šaltinėlis ištrykš

Ir bus jam visur paklusnus;
Ir aukšti kalnai tolimam krašte
Nusilenks; ir slėnys pažadintas
Pasikels dėl malonumo jį pamatyti.
Žemė sausa ten pasidengs
Tūkstančiais žiedų ir jį pasveikins.

TREČIASIS ANGELAS

Dieve Visagali, kuris viską tvarkai,
Ak, kaip savo vaiką paslėpsi nuo
Pamišėlio, žiauruolio, neišmanėlio?
Tu gali dangų ir žemę išjudinti
Ir staiga į prarają nutrenkti
Tą, kuris nerodo tavo Sūnui pagarbos.
Bet tavo valia, kad šitaip jo nekaltybė
Kentėtų nuo visų nuodėmingų kenkėjų
Ir išganytų tuos, kurie nuo užmačių
Neišmanėlio nukentės nekalti.

KETVIRTASIS ANGELAS

Šioj dykumoj nuniokotoj
Aš palenksiu aukštą šaką
Ir duosiu Kūdikiui vaisių
Valios grynos ir nuoširdžios.

MARIJA

Tėve Kūdikio, kurio esu nuolanki tarnaitė,
Tavo dukra, pilna tavo žinojimo,
Tavyje yra žodis Tėvystės;
Padarei mane Motina, ir aš džiaugiuosi,

Kad visada tavo valią pildžiau.
Iš grynios malonės manyje žmogiškumą
Tavo Sūnus gavo, per tavo palaiminimą;
Kūną, panašų į nuodėmės kūną,
Kad šiame kūne užmuštų tuštybę
Adomo, kuria pasaulis buvo suteptas.

Žmogus? Kas jis toks, kad tu prisiminei
Jį tokiu būdu, iš tamsos juodos
Jį į šviesą ir saulę ištraukei?
Aplankei jį, davei jam savo tikėjimą,
Paskui vainikavai ir garbe, ir šlove,
Davęs jam tai, ko jis troško.
Tai tu – jo Viskas, jį prie savęs patraukei,
Pavertei Dievu ir kūdikiu Aukščiausiojo,
Privertęs iki galo iškęsti kančią.
Tikrai savaimė niekas nieko nereiškia;

Prisimenu tavo malones ir tavo dovanas,
Tavo meilę, spindinčią visiems žmonėms,
Tavo kantrybę ir didelę ištvermę,
Aš šaukiu širdimi: už tavo darbus
Dėkokime, į Dievą širdis, rankas tieskime –
Į vienatinį Gėrį, neturintį jokios pabaigos.
Pripažinkim šitą didybę,
Kurią meilė įstengė virš mūsų palenkti
Ir meilės bučiniu iš tiesų sujungti
Savo dieviškumą – su mūsų luošumu.
Tave garbinu per dienas ir naktis;
Per tave, žmogų ir Dievą, visos nelaimės

Pavirto didžiausiu džiaugsmu.
Kai visi miega, aš budžiu,
Stebiu gėrį, kuriuo seku,
Kurį turiu ir prarasti negalėsiu.
Bet pranokdama šį mirtingą žvilgsnį,
Aš puoselėsiu dvasioj nepaprastą troškimą,
Kad, kaip ir aš, Tikėjime visi tave matytų
Ir kad visiems būtų tobulas tavo gerumas.

PIRMASIS ANGELAS

O Juozapai, tėve įgaliotasis,
Kelkis, nebijoki
Ir imk Kūdikį
Ir jo Motiną rūpestingai:
Nes Dievas nuo Erodo silpnąjį
Tikrai saugo.
Pasitrauk tuoj pat, paslapčiom,
Ir bėk kuo skubiausiai
Tiesiai Egiptan.
Būk ten iki laiko nurodyto,
Kurį aš tau pasakysiu.
Tad keliauk greitai,
Nes įvyks taip, jog karalius,
Baisiai išsigandęs, Kūdikį sieks
Iš žmonių atimti,
Jį numarinti; bet tikėk manim,
Jis neįveiks tavo Tikėjimo:
Nė kiek neabejok.

JUOZAPAS

O gėri, kuris skubi
Pagelbėti
Saviesiems, lenkiuosi ir dėkoju;
Nuo pavojų mus gelbsti;
Bėgsime
Nuo jų, kol naktis juoda.
Mano draugužė, reikia vykti
Nedelsiant:
Nes angelas, kol aš miegojau,
Manęs įspėti atėjo;
Pajutau
Baimę, paskui – didį džiaugsmą.
Erodas siekia sučiupti
Ir užvaldyti
Jūsų Kūdikių ir jų pražudyti.
Jis negalės jo pasiekti:
Čia įsikiša
Dievas, kuris už jų stipresnis.

MARIJA

Drauge, nelaukim ryto,
Abu pasirūpinkim
Pasiimti savo daiktus;
O Kūdikių, švelnutį ir meilutį,
Aš nešiu; tai mano sūnus;
Jį gelbėsiu nuo karaliaus pikto.
Dievas – mano stiprybė ir drąsa,

Jame aš jaučiuosi be galo tvirta;
Lengvai šioje kelionėj
Nešiu tą, kuris mane neša.

JUOZAPAS

Eikim, niekur neužtrukim,
Kol, prieš išauštant diena,
Nepabėgsim iš šių valdų.

MARIJA

Dieve, gyvas mumyse meile,
Padaryk savo Kūdikiui taip,
Kad apie tai išliktų atminimas;
Tau vienam tebūna šlovė,
Kuris Kūdikį gelbsti iš gniaužtų
Pavojaus, žiauraus ir baisaus.
Tebūna tai visiemis žinoma.

JUOZAPAS

Ištrūkome iš valdų
Erodo sveiki, nesuimti;
Dėkokime Dievui už viską.
Nors akyse žibėjo ašaros,
Mūsų širdys išliko tvirtos;
Juk kai visuose kampuos
Kančia vargina ir smarkiai spaudžia,
Ten pasirodo Dievo malonė,
Kurioj mūsų siela taip atsigauja,
Kad nebesiskundžia nuovargiu.

MARIJA

Ši vieta tuščia ir laukinė,
Nei kaimų, nei vynuogių, nei vaisių;
Bet mes turime tikrosios duonos,
Kuri suteikia jėgų ir drąsos;
Vyno – taip pat, ir jį gerti
Ištikimiesiems labai sveika;
Vaisius gyvenimo, kuris alkį
Pasotina kūno ir apsvaigina sielą.
Miegokim ramiai prieglobsty
To, kurį Tėvu aš vadinu.

ERODAS

Kur tie trys bjaurūs melagiai,
Išradėjai
Kažkokio Kristaus savo galvose?
O, mano ištikimieji tarnai,
Mylintys
Dorybes, didžias ir garbingas,
Dabar turite man pagelbėti
Arba mirsiu
Iš pykčio, nuoskaudos ir pasiutimo.
Kol Kūdikio aš nepražudysiu,
Tol neišgysiu
Nuo tos sunkios kančios.
Karaliai nuo manęs gražiai paspruko,
Nepagavau
Aš jų grįžtančių.

Piktas likimas juos tesučiumpa
Ir tekerta,
Nubausdamas už piktą išdaigą.
Bet su tuo Kristum – ką mums daryti?
Sakykit visi
Atvirai, kaip jums atrodo.
Gauti noriu patarimą jūsų,
Draugai mielieji,
Kol dar mes esam kartu.

PIRMASIS RAŠTO ŽINOVAS

Viešpatie, jo pražūtį suplanuokim
Ir įvykdykime gudriai;
Nedelskime, nelaukime,
O kirskime staigiai.
Todėl, mano nuomone,
Pasiųskit vyriausiąjį kapitoną
Ir jam įsakykit griežtai;
Tai jam malonumas, ne vargas.

ANTRASIS RAŠTO ŽINOVAS

Nors neseniai pasirodė žvaigždė,
Kad jūs neapsigautumėt,
Visus vaikus nuo gimimo,
Pradėjusius antruosius metus
Ir mažesnius – štai išvada –
Reikia visus pražudyti;
Visagalis Dievas jums leido
Keršyti už tokį neklusnumą.

PIRMASIS RAŠTO ŽINOVAS

Nei Betliejui, nei aplinkui
Nepalikt gyvo vaiko;
Negailėkit miesto nė užmiesčio,
Paleiskit visas gyvybes vėjais.
Tegu tik paieško atidžiai,
Joks berniukas gyvas neliks.
Jūsų kapitonas labai sumanus
Ir viską gerai padarys.

ANTRASIS RAŠTO ŽINOVAS

Tai žmogus, kuris nepaiso
Nieko, išskyrus paklusnumą jums.
Jis nevengia pavojaus nė rizikos
Dėl jūsų; dėl to kitų yra nekenčiamas.
Tad nebijokite, kad pasprukti
Galėtų koks vaikas nuo jo akių;
Tegu jūsų širdis būna patenkinta:
Neįmanoma pasirinkti geriau.

ERODAS

Man sunku širdyje,
Daugiau nebegaliu tylėti
Ir, jumis be galo tikėdamas,
Noriu su jumis pasikalbėti.
Deja, nelengva man prabilti,
Nes apmaudas, kuris širdį dilgina,
Užgniaužia man kvapą,
Ir mano kalba trumpa.

Betliejuje, kaip išpranašauta,
Sūnus gimė toks galingas,
Jog visus žydus valdys;
Dėl to išleidžiu įsaką teisingą,
Liepiu, kad Kūdikį prakeiktą
Nužudytų tas, kuris jį suras.
Tik tada jis iš tiesų pajus
Mano didelį dosnumą,
Jei nė vieno nepasigailės,
Kuo žiauriausiai kirs,
    Nežiūrės, kur vargšas ar turtingas,
Kur namas menkas ar erdvus;
Kapos visus lyg kokį duonos kepalą,
Dideliais gabalais, aš taip įsakau.
Jokiu būdu nereikia klausti,
Iš kur manyje šis žiaurumas;
Karalius turi skaudžiai mokėti,
Jei dėl niekų pražudo karalystę.

KAPITONAS

Tau paklusti labiausiai noriu.
Išsaugosiu tavo valdžią,
Visus berniukus pražudysiu,
Kad tu galėtum klestėti.
Mano širdis pritvinkusi pykčio
Ant to, kuris gimė;
Todėl jis mirs, aš prisiekiu,
Kai tik pateks man į rankas.

Mes visur viską apieškosime,
Aš ir mano vyrai, stropiausiai,
Kad Betliejui ir aplink jį
Ims trūkti vyrų, man
Nė motais, nebūsiu gailestingas;
Dvejų metukų ir mažesni –
Jie nuo manęs neišsisuks,
Visus įniršęs iškaposiu.

ERODAS

Taigi žygiuokite; ir daug vyrų
Surinkę, šį dalyką užbaikite.
Tebūna jie visi uolūs,
Negailėtingi, tenebijo, kad pakenks.
Jums vienam patikiu šį reikalą,
Giliausiai mano širdį žeidžiantį;
Skausmas mane verčia nutilti,
Didžiulis apmaudas surakina lūpas.

KAPITONAS

Viešpatie, gerai suprantu tavo valią,
Jai visiškai pritaria manoji valia;
Tu man davei valdžią –
Nė vieno nebus pasigailėta.
Nes mano širdis suvokia,
Jog kitas, o ne tu, nori viešpatauti.
Mirtim žiauria, šlykščia, baisia
Labai trokštu jį apdovanoti.

ERODAS

Saugokitės, kad nepasiduotumėt
Pinigams, baimei ar gailėsčiui.

KAPITONAS

Kraujyje mes išsimaudysim,
Žinduklius kirsim per pusę;
Baimės neturėsime, draugystės
Nejusim nė vienam, nesigailėsime;
Mes Kristų pražudysime
Ir mes nugalėsime.

PIRMOJI MOTERIS

Ar nemalonu medžiui matyti
Priežastį ir pabaigą savo augimo?
O ar moters galiose
Nemylėti savo palikuonių?
Jos gražus vaikelis, jos paguoda,
Dėl kurio vaisiai ir gyvuliai duoti.
O mano vaikelį, tave mylėdama,
Linksmi nešu aš savąją naštą.

ANTROJI MOTERIS

Būtų blogai, jei moteris užmirštų
Būti dirbtuve didžiojo darbo,
Žinodama, kad aukštasis Kūrėjas
Garbę kilniausia jai suteikė,
Joje jis, viso ko autorius,
Kuria vaikelį, į save panašų.

Viešpatie, būkite jo globėjas,
O aš juo rūpinsiuosi širdingai.

TREČIOJI MOTERIS

Aš myliu be jokios atvangos
Kaulus savo kaulų, kūną savo kūno;
Žvelgdama į jį, matau pati save,
Taip pat jo tėvą; tai brangiausias lobis.
Jei kas norėtų, vaikeli, tave nuskriausti,
Tegu verčiau man tas skausmas tenka.
Aš tau tarnausiu mieliausiai,
Tegu gyvuoja mano triūso vaisius.

ERODO SŪNAUS ŽINDYVĖ

Man garbė ir didis malonumas
Maitinti tave, karališkas įpėdini;
Mano širdy nėra kito troškimo,
Kaip tiktai duoti maisto
Karaliaus labui. O gražusis vaikeli,
Kaip tu man patinki! Jei reikėtų gyvybę
Paaukoti, kad tu klestėtumei,
Aš tai padaryčiau, nes myliu tave.

KAPITONAS

Štai šičia toji vieta,
Kur darysim egzekuciją.
Draugužiai, įsidėkit į galvą:
Šalin užuojautą,
Jokio gailesčio

Tėvui, motinai nė vaikui.
Šitam reikale
Karalius graudintis uždraudė.
Visa, ko ieškome, yra čia.
Matote šiuos visus vaikus kartu;
Čiupkit ir žudykit juos,
Tenesudreba jums širdis.
Šiukštu, kad nė vieno vaiko nepaslėptų,
Pulkit tuos, kurie sukakę dvejus metus,
Ir mažesnius.

PIRMASIS ŽUDIKAS

Jeigu jūs sakote,
Kad taip reikia, pasistengsime.
Jis pagriebia vaiką.
Va, koks vaikelis, koks jis meilutis,
Duokit jį man greičiau, širdele.

PIRMOJI MOTERIS

Ak, pone, ką jūs darote?
Iš didelio siaubo šiurpsta kūnas!
Jūs jį žudote! Ak, niekšybė!
Žiaurumas, kuriam nėra lygių,
Atimti šitaip gyvybę
Nekaltam, kuris niekuo nenusidėjo.
Ak, medžio vaisiau,
Tu – kaip akmuo,
Kietas, šaltas, sustingęs;
Dar neužaugusį

Kalavijas aštrus,
Beširdis žmogus
Tave čia nuskyne!

ANTRASIS ŽUDIKAS

Duokit šitą vaiką, vikriai,
Bičiule, aš turiu reikalą.

ANTROJI MOTERIS

Greičiau aš atiduosiu save, tikrai,
Nei savo vaiką, kad jums įtikčiau.

ANTRASIS ŽUDIKAS

Ar jūs drįstat karaliui priešintis?
Koks nepaklusnumas!

ANTROJI MOTERIS

Tai užmuškite mane, patenkinkite
Savo baisųjį žiaurumą.

Ak, jėga man jį pagrobia
Ir žudo mano akyse!
Piktas, žiaurus, niekšiškas, žemas
Tarne karaliaus nedoro!
Keliu širdį ir balsą į dangų
Ir maldauju keršto
Dievą, aukštesnį už visus dievus.
Atkeršyk už mane nedelsdamas!

Ak, mano vaikelį,
Man plyšta širdis,
Matant tave mirusį.

Gyvenimas
Iš tavęs atimtas
Žiauriu smūgiu.
Ak, Erodas baisus.

TREČIASIS ŽUDIKAS

Šen – šitą vaiką! Nesistenkit,
Neišsigelbėsit pabėgdama.

TREČIOJI MOTERIS

Tavo nežmoniškiems kėslams,
Jei tik galėsiu, savojo neatiduosiu.

Kareivis jį pagrobia.

Ak, jis jį pačiupo! O piktas šunie,
Kraujo žmogaus ištroškęs!
Ak, jis žudo mano turta,
O mane apleidžia gyvybė.

Ak, jis meta man
Tą, kurio apraudu
Mirtį, į glėbį.

Man sustojo širdis!
Ak, Dieve aukštasis,
Šitiems laukiniams
Nebūkit palankus.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Štai vaikelis prabangiais apdarais,
Bet turiu ir jį paimti.

ERODO SŪNAUS ŽINDYVĖ

Eikit šalin, nesikandžiokit,
Jūs nevertas į jį net pažvelgti,
Nes aš jums iš tiesų sakau,
Tai yra sūnus karaliaus galingo.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Privalau atlikti savo pareigą,
Karaliui noriu būti paklusnus.

ŽINDYVĖ

Ak, jūs traukiat kardą,
Nebijot karaliaus! Koks įžūlus!

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Aš jam perpjausiu gerklę
Iškart – karaliaus įsakymu.

ŽINDYVĖ

Bėkit į pagalbą man, vargšei,
Skubėkit šį vaikelį apginti!
Deja, jo kūnelį kardas perveria.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Tai karalius jį pasmerkė mirčiai.

ŽINDYVĖ

Karalius savo kūdikį pražudė!
O žiaurus tėvas, negirdėtas įvykis!
Tėvas nieko nedaro,
Negelbsti sūnaus, sveiko, gražaus,
Žinduklį kapui paskiria!

Paršėliu, ne jo sūnum geriau būti.

Žydas užmuša ne paršelį,

Bet tik savo sūnų mažutį.

O karaliau ydingas,

Aš, vargšė žindyvė,

Čia gedžiu

Vietoj tavęs;

Ką bedarysiu,

Į karstą guldysiu

Vyždį tavo akies.

Bet aš vis dar negaliu patikėti,

Kad karalius šitokį dalyką įsakė;

Iš to jam nei naudos, nei garbės;

Kuo greičiau einu viską sužinoti.

Ir tas privalės atsilyginti,

Kuris sukėlė man skausmą.

KAPITONAS, *ateina pas Eroda*

Tegu Dievas, pilnas didžios galybės,

Suteikia karaliui gyvenimą ilgą ir garbę.

Mes ką tik išnaršėm šalį,

Ieškojom Kristaus gimusio

Ir tavo valią įvykdėm,

Į nieką neatsižvelgėm.

Visi bijo tavo nepaprastos galybės;

Ir nebeliko nė vieno

Vaiko tavo valdose,

Lopšyje nenužudyto.

ERODAS

Ar nepalikot bent vieno,
Kuris galėtų mane užpulti?

KAPITONAS

Jei bent vieną vaiką surasite
Nenužudytą, žemei neatiduotą,
Uždarykit mus į kalėjimą
Iškart, išpirksim kaltę savo mirtimi.
Arba tegu Dievas mus nutrenkia.

ERODAS

Jūs man gerai pasitarnavot.

KAPITONAS

Betliejuje ir apylinkėse
Dvejų metų ir mažesnių
Berniukų nebėra; apsvaigom
Nuo kraujo. Kas būtų matęs mūsų
Smūgius ir moterų pulkus,
Būtų palaikęs tikru mūšiu.
Kiekviena visaip gudravo,
Bet nieko gero nenuveikė.

ERODAS

Jūs patenkinot mano širdį
Ir kūną džiaugsmo pripildėt.

PIRMASIS ŽUDIKAS

Niekad joks karalius nepasielgė,
Viešpatie, kaip jūs.

ERODAS

Eikš čia, papasakok man
Viską.

ANTRASIS ŽUDIKAS

Jūs pamatysit, kelius
Kraujas užliejo visus.

ERODAS

Ak, kokia saldi laimė
Matyti priešus sutramdytus!
Nueina, paskui sugrįžta.
Ką šaukė tos motinos pamišusios?

TREČIASIS ŽUDIKAS

Vienos norėjo pabėgti,
Kitos žodžiais smarkiais
Mus įžeidinėjo.
Vos nuo jų atsigynėme
Stipriais smūgiais į galvas, rankas.

ERODAS

Tai mane labai džiugina.
Tikrai geri tarnai jūs esat.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Niekad negirdėjome tokių šauksmų,
Tokių dejonių ir skundų.

ERODAS

Jūsų beklausant, mane juokas ima.
Tai mano paguoda.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Keiksmi, prakeiksmi,
Kumščių smūgiai, įkandimai, –
Nešiojame jų įsiūčio
Aiškiausius ženklus.

ERODAS

Jūs taip gerai pasidarbavot,
Kad geriau nė nenoriu.

KAPITONAS

Gerai pasiautėjom,
Kol viską užbaigėme.

KETVIRTASIS ŽUDIKAS

Viešpatie, viena įniršusi moteris
Sako, kad jums pasiskųs.
Bet aš tik vykdžiau jūsų valią.

ERODAS

Nieko blogo tau neatsitiks.
Jūs padarėte, ką galėjote,
Kad nurimtų mano širdis.
Jeigu Kristus nėra nematomas,
Jis bus žuvęs nuo smūgių;
Todėl taikoje visus valdysiu,
Nebijosiu, kad man padarys žalos.
Ak, kaip man smagu žinoti,
Kad Kristus pagaliau numarintas!
Jo valdymas manajam prieštarauja
Ir nuo sosto mane verčia.

Nes, kaip patyriau
Iš pranašų ir Rašto aiškintojų,
Tai jis būtų tapęs labai didžiu,
O aš – nieku; bet aš pasiekiau,
Kad jo kūną išstiktų mirtis,
O mane gyvą visi mato.

Ne jis, o aš karaliausiu
Ir darysiu, kas man patiks.
Laimingas bus mano valdymas!
Visi norės man įtikti,
Gėrybių ir jėgų negailės,
Kad įgytų mano draugystę.
Cha, visi man padėkos,
Kad aš Kristų nubaudžiau.

Pavedu Dievui viso dangaus
Priežiūrą ir valdymą; teturi
Savo dalį; man labiau patinka
Valdyti žemėje galingai.
Gyventi noriu linksmiau,
Negu gyvenau anksčiau;
Žemėje – mano laimė,
Turėkis, Dieve, savo rojų.

ŽINDYVĖ

O, viešpatie, viešpatie, žiūrėkit,
Ką padarė jūsų kapitonas
Su savo ištikimais vyrais
Prieš jus; tegu aukštoji didenybė,
Jūsų valdoviška galybė

Nubaudžia baisų nusikaltimą
Žiauria bausme:
Atkeršykit už savo mylimą sūnų.

ERODAS

O bjaurus keršto troškimas
Ir noras valdyti!
O per didelis uolumas,
O žiaurus atsitiktinumas!
Ak, mano sūnau mylimiausias,
Kad išsaugočiau tau įpėdinystę,
Aš tave pražudžiau;
Vietoj naudos tau padariau žalos!

Aš netekau įpėdinio,
Kuriuo rūpinausi
Labiau negu šalimi.
Kad atsikratyčiau Kristaus,
Savo sūnų pasmerkiau
Šitam susirėmime.

Siekdamas jam
Ramybės ir gerovės,
Taikiau į Kristų,
Bet galingasis Dievas
Mano sūnų pasiėmė,
Mano sūnų pasirinko.

Aš nelaimingas tėvas!
Mano darbai
Atsisuko prieš mano norą.
Kad pragaišinčiau vieną,

Pražudžiau visus sykiu;
Ir pats nukentėjau.

Bet iš tiesų aš padariau
Vieną labai gerą darbą,
Ir reikia ramiai priimti
Mane ištikusią netektį.
Dėl savo paties gerovės
Aš viską sumaniau.

Aš sūnų praradau,
Bet ir atnešiau
Mirtį savo priešui.
Geriau žinoti jį mirus
Negu matyti gyvą ir sveiką
Savo brangiausią sūnų.

Mano kapitonas
Buvo man paklusnus,
Tai tikras dalykas;
Jis atsidavęs,
Mylintis ir ištikimas;
Man jis patinka.

Paguldyk į karstą
Šią būtybę
Ir išnešk ją iš čia.

ŽINDYVĖ

O kietaširdis!

O kietaširdis!

Ak, kas gi tai?

Vaikeli, tavo nešuos

Iš skausmo apmirusi
Toliau nuo karaliaus akių;
Jis palankiai priima
Šią mirtį baisią!
Tai bent pakrikimas!
    Žemei atiduodamą
Tave matau, ir mes
Visi ten atsigulsime.
Aš, ištikima žindyvė,
Už tave pasimelsiu,
Karštai apraudosiu.

ERODAS

Aš gerai suprantu, kad Sūnaus netekau,
Bet taip pat matau, kad gražinau
Šavo valdžiai tikrumą, be įtarumo ir baimės;
Šakau jums, viską aiškiai išgirdau:
Mano priešas miręs, žemei atiduotas,
Mano didis džiaugsmas tebūna be dėmės.
Aš galiu mirti iš meilės ar iš baimės,
Bet gyventi varge, visko netekus, –
Tai blogiau negu giltinę apkabinti.
Verčiau mirti negu nieko neturėti.
    Esu sveikas, mano karalystėj – taika;
Mano valiai viskas leidžiama;
Niekas į mano turtus nesigviešia, nesikėsina.
Kristų pašalinau iš šio pasaulio akių;
Jis man visai nebuvo reikalingas,
Jo mirtis man naudingesnė ir mielesnė.

Pranašai nėra tokie galingi,
Kad jų Kristus paimtų viršų.
Esu patenkintas savo žemišku gyvenimu,
Esu gyvas, o jo gyvybę paleidau vėjais.

RACHELĖ

Vargas, vargas, vargas, vargas!
Kas nuramins šią sunkią širdį,
Šį kūną, iš skausmo nusilpusį,
Šią dvasią, lengvumą praradusią,
Šiuos penkis pojūčius, apsinkintus
Neišvengiamos nelaimės.

Jūs mane matot išblyškusią
Ir klausiat kodėl.

Ak, mano vaikeliai gerieji
Mirė nužudyti.

Kas man duos tiek ašarų
Apverkti tokį žiaurumą;
Ar mano akys pavirs upeliais?
Kas mane išmokys žodžių
Apgailėti ne luošius,
O mirusius sveikus ir gražius?
Jūs, kurie naują baisų atsitikimą
Apverkiat, atėikit pas mane,
Pažvelkit, tie klastūnai
Visus mano vaikus numarino.

Savo balsą keliu, kad išgirstų
Aukštybėse; nenudžiuginsiu
Klausytojų švelniomis dainomis,

Bet šauksiu, matydama prarastus,
Kurie negalėjo, nemokėjo pabėgti
Nuo mirties ir kalavijo kirčių.
Verkiu miestuose ir kaimuose,
Rėkiu, skundžiuos ir dejuoju,
Nes visų pikčiausias karalius
Mano vaikus nukankino.

Aš esu Rachelė, nuliūdusi, priblokšta,
Verkianti savo liūdnoj tėvynėj,
Kuri atsikratė savo vaikų.
Verkit, Juozapai, aš jūsų prašau,
Ir tegu jauniausias brolis šaukia
Apie mirtį vaikų, baisų nusikaltimą.
O Betliejau, brangi tėvyne,
Tu jiems buvai duonos namai
Ir auginai puikius palikuonis;
Ir jie numirė ne iš bado.

Man jokios paguodos nereikia,
Juk savo ir artimųjų vaikų
Nebematau, nes jų nebėra.
Jei auka ar įžadu
Dvasią jų kūneliuose mažuose
Prikelčiau iš gelmių giliausių,
Aš tai padaryčiau; mano širdį gniaužia
Skausmas matant, jog vaisto
Nėra; mano gyvybė senka be jų,
Man jokios nereikia pagalbos.

Mirę mano nekalti vaikeliai;

Baisiau nei mirtį širdyje jaučiu;
Ak, deja, ne dėl savo kaltės
Jie šitaip neteko gyvybės.
Vis dėlto aš su tuo susitaikau,
Nes žinau gerai, kad jie laimingi,
Būdami verčiau mirę, negu bijoję
Numirti, kad išgelbėtų Kūdiki,
Per kurį mylinti širdis
Mirdama gyvenimu triumfuos.

Jų rūbeliai liko
Suplėšyti ir sudraskyti
Kruvinos mirties.
Jų motinos verkiančios
Šen ir ten bėgiojo,
Šaukė garsiai.

Mirštantysis rėkė,
Jo motina raudėjo,
Jį ašaromis laistė.
Medis sielėjosi
Dėl užmegzto vaisiaus
Ir malonių žiedų.

Erodas išdidus
Tikėjosi
Kristų pragaišinti.
Įvyko kitaip,
Iš jo rankų ištraukti
Dievas puikiai sugebėjo.
Žiaurieji, kurie tikitės,

Darydami blogi,
Ištrinti jo vardą,
Kuo daugiau jį žeminate,
Tuo labiau iškeliate
Į amžiną šlovę.

Jį persekiodami
Ir vykdydami
Įsakymą jį numarinti,
Jūs jį prikeliat gyvenimui.
Širdyse, kurias išlaisvina
Nuo visokio sunkumo,
Kristus amžinai gyvena.

O kai laikas
Ateis mirti,
Jis mirtį prisiims;
Savo mirtimi
Mus išganys.

Per mirusį Kristų gyvens
Visi tie, kurie tikės
Juo tvirtai.
Jis yra jų gyvenimas,
Siekis ir troškimas,
Būtis ir judėjimas.

Dėl to tikėjimo
Siela nuo savęs atsiplėšia
Ir bėga pas jį,
Jame ji pasikeičia,
Savo senosios formos

Galutinai netenka.
Sielai mirtis yra šlovė,
Nes ji gali tikėti,
Jog gyvena mirdama.
Ji randa palaimą,
Adome mirdama.
Pas Dievą skuba,
Greitai bėga,
Nes iš senosios Adomo
Buveinės yra ištraukta.
Dėl to ji pasirenka
Tikrąjį malonumą –
Būti nukankinta;
Ir iš savo kančios
Tokį malonumą patiria,
Kad geriau neprašo;
Viskuo ir visur
Ji vykdo Dievo
Visus įsakymus.
Siela, Adome mirusi,
Dievuje atgyja, gyvena
Ir pildo Įstatymą.
Žemės gyvybė
Neturi galios,
Nes joje nieko nėra,
Tik Puikybė melaginga;
Šioji sukelia
Visokį pamišimą.

Ir kas bebūtų,
Pavirsta jos džiaugsmas
Vien liūdesiu.

Sielos palaimintosios,
Visos pamilusios
Tobuląjį Sutuoktinį,
Visos su juo susijungiate
Ir jame randate
Atgaivą maloniausią.

Tai, kas yra iš žemės,
Žemėn kovodamas atgula.
O kas iš Dievo yra,
Pas savo Dievą sugrįžta,
Jame amžinai gyvena,
Ten – jo tikroji vieta.

Dvasia, trokštanti
Tos vietos, bus nerami,
Kol jon nepateks.
Turtai ir pasaulis –
Tas blogis didžiausias –
Dvasią suriša.

Mano vaikai ten nuėjo,
Per meilę
Dievo jie buvo
Apginti,
Nors mažutėliai
To nebuvo verti.

Tačiau jie yra Išrinktieji,

Į dangų priimtieji –
Kankiniai dėl Kūdikio,
Liudytojai tikro Pateptojo,
Nors visai neturėjo
Nei baimės, nei noro.

Tad iš grynos malonės
Jie užėmė vietą
Šalia Avinėlio.
Jie visur jį seka,
Jo mirtyje gyvena;
Šiuo negirdėtu nutikimu
Jie suspindo

Visomis dorybėmis
Lyg šviesiosios žvaigždės.
Dievą mirtimi išpažįsta
Ir niekad nenustoja
Jį išpažinti žodžiais.

Dievas juose randa šlovę
Ir per juos išardo
Žiauraus tirono planus,
Dievas juos iškelia aukštai,
Kur nieko netrūksta,
Dėl jų kančios.

Nuo krūties atitraukia,
Nuo pieno atjunko, –
Tai tuščias malonumas;
Tačiau jie turi danguje
Ir pieno, ir medaus,

Visokių apstybių.

O žiaurusis Erodai,
Tavo būdas ir darbai
Nebus pamiršti;
Gėda ir apmaudas
Bus tavo dalis,
Dievui vienam – garbė.

Jis tavo klastą
Panaudojo teisingai,
Iš saitų
Gyvenimo mirtingo
Tavo žiauria ranka
Atrišo savuosius.

Tu esi priemonė,
Su kurios pagalba
Dievas savuosius pasiima.
Savo išdidžios veiklos
Sulauksi karčių vaisių,
Kokių nenorėjai.

Žiaurusis žmogau,
Jų mirtį ir skausmą
Sugalvojai tu,
Bet šitos kančios
Jiems – gyvybė ir gerovė,
Ir tikras palengvinimas.

Jie kentėdami
Dievui sudėjo
Malonią auką.

Per mirtį jie gyvena
Ir danguje žiba
    Skaisčiomis žvaigždėmis.
Bus paskleista
Tavo bjauri nuodėmė
Visame pasaulyje.
Dievas teisingasis
Nubaus už šią ydą
    Mirtimi ir kirminais.
Pasmerktas
Ir prakeiktas
Tu būsi per amžius.
O vaikeliai bus
Išrinkti
    Ir išgelbėti.
Juose yra garbė,
Dievo pergalė,
Ir niekad neišnyks.
Amžinai didės
Jo vardo atmintis.

DIEVAS

Jūs, mano dvasios, mano išjudintos
Skrajojate ir jaučiate tik
Per mane vieną, visos meilė sujungtos,
Vien tik manyje, per mane, iš manęs.
Pažvelkite ten, kaip Nekaltuosius
Numarino Erodas per vieną dieną;
Dėl mano Sūnaus jiems šitaip padarė;

Ir dėl jo aš juos noriu iškelti,
Kad kartu su manimi gyventų
Ir gautų tiek gėrio, kiek nebūtų turėję.
Jie bus liudytojai ir pirmieji sekėjai

Mano sūnaus, Avinėlio tyriausio, kilniausio,
Nužudyto, dar man nesukūrus pasaulio.
Tokiu būdu bjaurus, šlykštus karalius,
Kuriam tik valdžia teikia laimę,
Juos apdovanojo amžina palaima.
Jo gyvenimas – abejonė, jų mirtis – tikrumas,
Jog visad karaliaūs nepajudinamoj karalystėj.
O anas valdo taip, kaip jo pirmtakai,
Po mirties bus paverstas velnio tarnu.

Valdydamas žemėje, naudojasi mano gėrybėmis,
Mano Išrinktiesiems – mirtis, kančia, kraujas;
Ši padėtis negali užtrukti ilgai:
Kai kūnai pavirs mėšlu,
Kas buvo išdidus, nieko nebegaus;
Ir jo Puikybės garbė ir pramoga
Pražus; ir patys blogiausi
Suras čia vietą savo pragaišties.
Todėl jūs, matydami šią bausmę,
Dėkokit ir šlovinkit mane.

Matote, kad mano Išrinktieji ir draugai,
Kurių kūnai dėl mano Sūnaus numarinti
Ir sunaikinti, ir niekas jų nesuskaičiuos,
Šalia manęs garbėje ir ramybėje atsidūrė,
Kaip buvau ištikimiesiems pažadėjęs,

Kurie mano Sūnaus Kryžiaus nesigėdys;
Juk meilę, pačią save pranokstančią,
Juose mano paties įrėžtą ir įspaustą,
Aš atpažįstu, ir mano rūstybė nuslopsta,
Regint juose malonės paveikslą.

PIRMASIS ANGELAS

Ką dabar pasakys Erodas įžūlusis,
Suvaidinęs savo vaidmenį
Ir įvykdęs žemėje savo troškimus?
Viešpatie, jis pilnas įsiūčio ir pykčio,
Nusivylęs, nerimastinga širdimi,
Pasakys, matydamas malonės viršūnėje
Nekaltuosius: „O nelaimingas nore!
Štai tie, kuriuos aš pražudžiau,
Turi dangų, o man liko pragaras
Baisius, nes per daug vertinau žemę.“

ANTRASIS ANGELAS

Paskui jis tars: „Jų gyvybės
Aš nebranginau, garbės siekiau,
Juos mirti pasmerkiau baisiai ir gėdingai.
Vystyklėliuose, drobelėse, lopšeliuose
Dvejų metų, vienerių, vienos dienos, vos mėnesio,
Šviesius, tamsius, geltonplaukius numarino
Kalavijas. Ak, ten, aukštajame
Dievo mieste, garbėj didžiausioj
Juos matote dabar, ir tapo jie visi
Dievo sūnumis, o mano begėdystė
Mane pavertė didžiausiu pamišėliu.“

TREČIASIS ANGELAS

Taip bus, Viešpatie, tiems, kurie, kaip jis,
Įvykdė tokias piktadarystes,
Stengėsi tavo vardą sunaikinti,
Persekiojo tavo mieluosius tarnus,
Trukdė tavo palaimintus pažadus
Visiems išgirsti ir pajusti,
Vertė juos melagingai kalbėti
Dėl naudos, garbės ir patogumų.
O visagali, negaišuok,
Pragaišink šiuos žalčio palikuonis.

KETVIRTASIS ANGELAS

Dėkoju už tavo meilę
Visad garbinu tavo teisingumą,
Tu nubaudėi Eroda ydingą,
Išrinktuosius priglaudėi saugiai.

PIRMASIS ANGELAS

Šlovė tau tebūna per amžius,
Kad Mažąjį aukštai iškeli,
O Didįjį priverti kentėti, –
Tavo meilė teisinga.

ANTRASIS ANGELAS

Garbė tau, kuris pasirenki
Tuos, kuriuos pasaulis niekina,
O tie, kurie patys sau gyvena,
Yra nuo tavo knygos nutolinti.

TREČIASIS ANGELAS

Šloviname be galo
Tave, kurio tyra meilė
Įvertina išrinktuosius,
Išgelbsti ja tikinčiuosius.

KETVIRTASIS ANGELAS

Teneišblėsta nė vienoj širdy
Meilė, kuri ją pripildo;
Tau šlovę giedoti
Tenesiliauja nė vienas.

DIEVAS

Mano palaimintieji, ant šio altoriaus
Jūsų teisingi žodžiai šaukiasi keršto
Už jūsų kraują, nes mirtingų kūnų
Buvo pakirsta labai gausiai.
Sielos kūnų mirtingų, varge atsidūrusios
Dėl vardo mano mylimiausio Kristaus,
Mano atsakymą jūs išgirsite,
Suprasite, ką aš turiu savo Dvasioje.

Dar truputį jums teks palaukti
Savo brolių daugybės iš viso pasaulio;
Kristaus Kūnas nori visus patraukti,
Vieną po kito, nes taip turi būti.
Laikui atėjus, pamatysite nubaustus
Visus tironus, net labai žiauriai.
Ir kiekvienas patirs, jog pasitikėti
Reikia manimi, kitaip bus pasmerktas.

NEKALTŲ VAIKELIŲ SIELOS, *gieda pagal**„Aš myliu savo bičiulį“ melodiją*

O Dieve, Tėve visų,
Gailestingas ir švelnus,
Tave šloviname;
Tu mus pašaukei
Iš pasaulio ir iškėlei
Iki palaimintųjų angelų.
Ugnies žiaurios ir kaitrios,
Vandens, blogesnio už mirtį,
Kaip geras tėvas ir šeimininkas,
Tu mus privertei išvengti.
Paskui mus apkabinai
Savo palaiminta dešiniąja.
Savo stipriomis rankomis
Iš kančių mus išvadavai;
Šičia atsigavome,
Visokių malonių patyrėme.
Už tai tave šloviname,
Taip kalba mums Dvasia.
Gėrio, kurį gavome
Iš tavęs patys nežinodami,
Nesam nusipelnę.
Dėl tavo gerumo, ne kitaip,
Tapome išrinktaisiais:
Tai nepaprasta malonė.
Mums trūksta žodžių,
Negalim nei bėgti, nei eiti,

Nesugebam širdimi
Atskirti gėrį nuo blogio,
Tarsi kokie gyvuliai,
    Be proto ir be kalbos.
Ir vis dėlto pasmerkti,
Nes iš Adomo gimėme,
Buvom mes, pykčio vaikai.
Bet tu mus išgelbėjai
Ir krauju mus nuplovei
    Netikėtos kančios.
Bet ne mūsų kraujas
Mus visus nubaltina,
Nušviečia mūsų žvaigždes:
Tai – kraujas Avinėlio,
Kuris atnaujina žmogų,
    Jei šis tiki tavo žodžiais.
O mes, dar be tikėjimo,
Gavome šį gėrį
Iš grynios malonės;
Tu pasirinkai
Ir paskirstei, –
    Išvydome tavo veidą.
Puikybės melagingos, netikros –
Visokio blogio priežastis –
Mes dar nepažinome;
Kur Puikybė neįsikerojo,
Tiesa, kuri yra Dievas,
    Maloningai atsiskleidė.

Kai Dievas išvaduos
Savuosius iš Puikybės,
Jie vien Dievą pripažins Būtim;
Jie nieko nebematys,
Vien tik Dievą, ir tikės
    Tėvu, draugu, šeiminku.
Visa išsipildys,
Visi Dievą priims,
Kai ateis laikas,
Ir jis bus su mumis.
Ir Vyras bei Žmona
    Apsigyvens vienam būste.
Šį gėrį didį jaučiam,
Be perstojo giedam:
Šventasis pergalės Dieve,
Tau – visa garbė,
O malonus davėjau,
    Tau – padėka ir šlovė.
Giedokim Kalėdas, Kalėdas
~ Ir naują išganymą!
Tegu niekas nepamiršta,
Ką mums, Vaikeliams nekaltiems,
Viešpats tobulasis padarė
    Dėl savo gailestingumo.

Pabaiga